

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1660/2019
20.05.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужиоца Услужног предузећа „С. Алиби“ ДОО из Београда, кога заступа пуномоћник Драган Благојевић, адвокат из ..., против туженог АА из ..., кога заступа пуномоћник Дарко Шумаревић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 9022/18 од 22.11.2018. године, у седници већа од 20.05.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УКИДА СЕ пресуда Апелационог суда у Београду Гж 9022/18 од 22.11.2018. године, па се предмет враћа истом суду на поновно одлучивање.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду П 1664/18 од 03.07.2018. године, ставом 1. изреке, усвојен је тужбени захтев, па је обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде штете исплати 839.423,15 динара са законском затезном каматом од 03.07.2018. године до исплате у року од 15 дана по пријему отправака пресуде. Ставом 2. изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца за износ од 71.033,21 динар са каматом од 10.10.2016. године као и за исплату законске затезне камате на износ од 839.423,15 динара за период од 10.10.2016. до 02.07.2018. године. Ставом 3. изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 209.919,80 динара са законском затезном каматом од 03.07.2018. године до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 9022/18 од 22.11.2018. године преиначена је првостепена пресуда, тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да тужиоцу на име накнаде штете исплати 839.423,15 динара са законском затезном каматом од 03.07.2018. године до исплате, а тужилац је обавезан да туженом на име трошкова поступка исплати 193.125,00 динара у року од 15 дана по пријему пресуде.

Против правноснажне другостепене пресуде тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу чл. 408. и 403. став 2. тачка 2. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11... 87/18) Врховни касациони суд је нашао да је тужиочева ревизија основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју овај суд пази по службеној дужности, а повреда поступка на коју тужилац указује у ревизији (неразумљивост и противречност другостепене одлуке – члан 374. став 2. тачка 12. ЗПП) није разлог за изјављивање ревизије по члану 407. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је власник пословног простора површине 345м² на кп. број .../... уписаној у лист непокретности ... КО ..., па је део тог пословног простора од 71,41м², који је лоциран на првом спрату зграде у улици ... број ... у ... по уговору од 01.03.2011. године закљученим на период од једне године фирми „Собел“ ДОО из Београда издао у закуп за цену од 9 евра по м² у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан фактурисања увећан за износ ПДВ-а. Закупац је предметну непокретност користио од закључења уговора у закупу до исељења 15.01.2012. године, а које је уследило после сметања тужиочевог поседа учињеног од стране туженог што је утврђено правноснажним решењем Првог основног суда у Београду П 7375/12 од 06.06.2012. године које је преиначено решењем Вишег суда у Београду Гж 7128/12 од 07.10.2012. године. Том правноснажном судском одлуком је утврђено да је 03.11.2011. године тужени сметао тужиоца у државини кп. број ..., сада кп. број .../... КО ..., тако што је приступ на асфалтирани паркинг са зеленом површином и два улаза – један за моторна возила из правца ... улице и један за пешаке из улице ... блокирао постављањем ланца са катанцем и истоварањем гомиле шљунка испред колске капије те што је дана 14.11.2011. године на 1,8 метара око пословне зграде поставио металне стубове и жичану ограду и на паркинг паркирао камионску приколицу, па му је наложено да уклањањем препрека описани простор врати у пређашње стање. Извршење наведене судске одлуке спроведено је принудним путем 17.02.2012. године. Такође је утврђено да је правни претходник тужиоца Предузеће „Изолација“, од кога је тужилац купио предметни део пословног простора, од 1982. године са тужениковим правним претходником и његовим оцем ББ по основу уговора о закупу и његовог анекса све до 30.04.2011. године спорни паркинг простор на коме је правноснажним судским решењем утврђено сметање државине користило, као купац. У овој парници тужилац од туженог потражује накнаду штете сматрајући да је, због тога што је тужени онемогућио прилаз објекту у коме је тужилац поседовао пословни простор и који је користио купац, а купац отказао закуп због немогућности приласка објекту, тужени тужиоцу причинио штету у висини изгубљене закупнине коју и потражује.

Првостепени суд налази да је тако постављен тужбени захтев основан без обзира што тужилац није био власник земљишта на коме је постојао паркинг простор који је тужени блокирао и онемогућио његово коришћење због тога што је немогућношћу приласка паркинг простору купац био онемогућен да закупљени пословни простор користи. Међутим, другостепени суд сматра да пошто сметање државине није извршено на непокретности на којој се налази пословни простор који је био предмет закупа нема основа за усвајање потраживања накнаде материјалне штете по основу изгубљене добити због тога што се правноснажном одлуком о сметању

државине не дира у тужиочево право суддржавине кп. број .../... КО ... и што немогућношћу приступа транспортних возила простору закупљеном од стране другог правног лица није била угрожена могућност приступа канцеларијском простору на првом спрату и коришћењу истог од стране предузећа „Собел“ као тужиоцевог сауговорача.

Овакав закључак другостепеног суда се за сада не може прихватити као правилан јер је због погрешне примене материјалног права чињенично стање остало непотпуно утврђено.

Одредбом члана 154. став 1. Закона о облигационим односима је прописано да ко другоме проузрокује штету дужан је надокнадити је уколико не докаже да је штета настала без његове кривице, а по члану 155. истог закона штета је умањење нечије имовине или спречавање њеног повећања као и наношења другом физичког или психичког бола или страха. Имајући у виду наведене одредбе закона произилази да је за одговорност за накнаду штете битно да се утврди да ли постоји штета, да ли постоји штетна радња (пропуштање) потенцијалног штетника као скривљена активност (пропуштање) и да ли се те чињенице могу довести у међусобно узрочнопоследичну везу. У конкретном случају није спорно да је тужилац отказивањем уговора о закупу изгубио очекивану закупнину, те да је на тај начин дошло до умањења његове имовине, а самим тим и до штете. Такође, није спорно ни да је тужени извршио акт сметања државине тако што је постављањем физичких препрека онемогућио прилаз паркинг месту и то како возилима тако и пешачки прилаз до зграде у којој се налази пословни простор који је био предмет уговора о закупу између тужиоца и трећег лица. У решењу Првог основног суда у Београду о сметању државине од 06.06.2011. године управо се и наводи да је том радњом тужени онемогућио тужиоца и радницима и пословним партнерима тужиоца да несметано пешке и возилима дођу до наведене пословне зграде и несметано користе паркинг простор. У акту којим је треће лице – купац тужиоцу отказао уговор о закупу је и наведено да због проблема које је изазвало ограђивање паркинга и улаза у зграду дошло је до угрожавања пословне активности купца и да је то разлог за отказивање уговора. Првостепени суд у својој одлуци наводи да је радњама туженог дошло до немогућности коришћења наведеног паркинг простора због чега је купац отказао уговор о закупу. Све напред наведене чињенице су релевантне за оцену постојања узрочнопоследичне везе између радње туженог и штете коју је тужилац претрпео. Међутим, и поред свега наведеног другостепени суд, без одржане расправе на којој би евентуално другачије оценио изведене доказе, изводи супротан чињенично-правни закључак сматрајући да тим радњама тужилац није онемогућен у коришћењу наведеног пословног простора због тога што се пословни простор налази на једној парцели, а сметање државине је урађено на другој. Потпуно је јасно да уколико не постоји могућност приласка објекту који је предмет уговора о закупу да се самим тим исти не може ни користити у сврхе које су биле предмет купца.

Све напред наведено су разлози због којих је другостепена пресуда морала бити укинута на основу члана 416. став 1. ЗПП.

У поновном поступку одлучивања о изјављеној жалби другостепени суд ће имати у виду све што је напред наведено, посебно основ за одговорност за накнаду штете и чињенице које су у поступку утврђене, па ће одлучити о изјављеној жалби.

**Председник већа
судија
Божидар Вујичић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић